

Full diocesà

15 de novembre del 2020

p4 – Carles Freixes nomenat nou director del Museu Diocesà i Comarcal

p8 – "Allarga la mà al pobre", glossa del bisbe

Beat Carlo Acutis,
un testimoni del
segle XXI

«Ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més»

Diumenge XXXIII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre dels Proverbis

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents. L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogii davant de tot el poble.

(10-13.19-20.30-31)

Salm responsorial

Feliç tu, fidel del Senyor.

[127]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, no cal que us escrivim quan i en quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensa que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sòbriament.

(5,1-6)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava a fora del país cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. [El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo.] Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també

els cinc que havia guanyat i digué: "Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyats cinc més." [L'amo li va dir: "Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor." Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: "Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyats dos més." L'amo li va dir: "Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor." Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: "Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre." L'amo li contestà: "Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo a fora, a la fosca." Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.»]

(25,14-30)

«Aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia»

Arriscar per l'Evangelí

Joan Mir Tubau, prev.

Segons Aristòtil, l'home vertaderament virtuós és aquell que sap treure sempre de les circumstàncies el millor partit possible, com el sabater sap fer el millor calçat amb el cuir que li donen. Aquesta fina observació del filòsof grec pot servir d'introducció a la paràbola dels talents.

No tots els batejats hem rebut els mateixos talents, però sí que tots, tinguem els talents que tinguem, tenim el deure de fer-los rendir al màxim, com els dos bons administradors dels quals ens ha parlat la paràbola. Per a fer-ho, hi ha una condició indispensable: arriscar-se. El papa Francesc ens anima a arriscar-nos, a sortir de la pròpia comoditat i atrevir-nos a portar l'Evangelí arreu i emprenent camins inexplorats. És el que ell en diu «sortida missionera». I ens hi encoratja fent servir unes paraules que ens poden venir de nou: «M'estimo més una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer que no pas una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les pròpies seguretats.» Res, doncs, de deixar-nos paraitzar per la por, res de quedar-nos arrezerats a la riba.

Se'ns demana, si volem ser bons deixebles de Jesús, que sortim a anunciar l'Evangelí per col·laborar en el creixement espiritual i humà de tothom —que fem el millor calçat— traient el màxim partit dels talents —del cuir— que ens han donat. Fer tot el possible, menys enterrar els talents per por de perdre'ls. L'Evangelí i el refrany popular coincideixen: «Qui no arrisca res, no té res.»

La imatge

El do que hem rebut de Déu no ha estat escàs; cada talent conté 21,7 quilos de plata! A l'hora de passar comptes, dos dels servents han fet rendir el do rebut. Un altre l'ha amagat i només ha estat capaç de tornar-lo i proud.

El senyor el renya. Aquest servent fa cara de frustració per tot plegat: ha estat un inútil i ha perdut l'estima. Ha quedat fora: el seu destí és la tenebra.

Paràbola dels talents (2003). Andrei Mironov

Agenda

Lit. hores: Setmana I

16 dilluns

—Santa Margarida d'Escòcia

—Santa Gertrudis

Ap 1,1-4;2,1-5/Salm 1/Lc 18,35-43

17 dimarts

—Santa Isabel d'Hongria

—Sant Gregori Taumaturg

Ap 3,1-6.14-22/Salm 14/Lc 19,1-10

18 dimecres

—La dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau a Roma

—Sant Ot

Ap 4,1-11/Salm 150/Lc 19,11-28

19 dijous

—Sant Ponç

Ap 5,1-10/Salm 149/Lc 19,41-44

20 divendres

—Sts. Octavi i Sant Adventor

Ap 10,8-11/Salm 118/Lc 19,45-48

21 dissabte

—La Presentació de la Mare de Déu al Temple

Popularment "La Mare de Déu Nena".

Ap 11,4-12/Salm 143/Lc 20,27-40

22 Solemnitat de Crist Rei / Cicle A

—Santa Cecília

Ez 34,11-12.15-17/Salm 22/1Co

15,20-26.28/Mt 25,31-46

Carles Freixes nomenat nou director del Museu

Museu Diocesà i Comarcal de Solsona

El senyor bisbe ha nomenat Carles Freixes i Codina com a nou director del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona. Carles Freixes és arquitecte tècnic especialitzat en el camp de la restauració patrimonial i té un postgrau en direcció estratègica de museus i centres patrimonials. Forma part de la Comissió de Patrimoni del bisbat i ha treballat intensament en la conservació i salvaguarda del fons d'art diocesà. La seva vinculació amb el Museu és estreta des de l'any 2014 i és membre del seu patronat.

Freixes substitueix Mn. Lluís Prat i Sabata, director del Museu durant els darrers sis anys, el qual durant tot aquest temps ha obert camí cap a un nou museu empenyent un pla estratègic i posant fil a l'agulla cap al futur.

Per altra banda, fa uns quants mesos va sortir a concurs la direcció tècnica, proposada per la Generalitat de Catalunya, que va guanyar Lúdia Fàbregas i Solé, arqueòloga amb un postgrau en direcció estratègica de museus i centres patrimonials. Lúdia Fàbregas també és membre de diversos equips de recerca arqueològica vinculats al territori. La seva relació professional amb el nostre museu ha estat intermitent des de l'any 1998 i de forma fixa els darrers cinc anys, desenvolupant tasques de comunicació i difusió i coordinant el pla estratègic.

Des de la diòcesi agraïm a Mn. Lluís Prat tota la feina feta i els anys dedicats al Museu. Per altra banda, desitgem èxit a Carles Freixes i a Lúdia Fàbregas en aquesta nova etapa.

Llibre del santuari de Sant Ramon

Joan Riu

SAN RAMÓN Y SU SANTUARIO
MANIFESTACIÓN DEL PODER DE DIOS

Ha sortit a la llum un nou llibre sobre el santuari de Sant Ramon, escrit pel frare Joaquim Millán Rubio, amb la participació d'una colla de col·laboradors que hi han aportat història, religió, devoció i miraculositat. És un volum de 534 pàgines amb fotografies, notícies, textos i esdeveniments de la vida del santuari passant per les diferents etapes d'esplendor i deteriorament amb les seves remuntades històriques, després de passar-ne d'altres de dificultats per la supervivència.

En l'actualitat, formen la comunitat quatre frares i cinc novicis que estudien i s'estan preparant per a algun dia emetre els vots perpetus. Sant Ramon sempre ha estat una referència per a demanar ajuda a l'hora dels accidents a pagès quan encara es treballava la terra amb els animals, com també en altres oficis. Semblantment, per a les parteres quan estaven a punt de tenir un fill. Tothom qui vulgui adquirir aquesta obra la trobarà al Casal Parroquial de Cervera (preu: 20€).

Pregària pels difunts a la catedral

Parròquia de Solsona

El dia 1 de novembre a la tarda a la catedral de Solsona unes cinquanta persones es van aplegar per resar el rosari pels seus difunts i en especial pels 148 finats de l'últim any. Mn. Lluís Ruiz, rector de la parròquia de Solsona, va lamentar no poder celebrar enguany aquesta pregària al cementiri i, seguidament, va exposar damunt l'altar el Santíssim Sagrament, allotjat en una custòdia de gran mida, bellesa i excel·lència, que juntament amb les espelmes col·locades a les escaletes del presbiteri, una per cada difunt, i les boniques flors que guarnien l'altar, creen un ambient molt propici per a la pregària i el recolliment.

En cada misteri del rosari s'anaven recordant des dels atris del presbiteri els noms dels difunts, de tal manera que cada misteri era prologat per l'esment dels finats fins a completar, en el cinquè misteri, el nom de tots ells. Després d'aquest pròleg, el rector feia una explicació de cada misteri en relació amb la pregària pels difunts. En la cloenda de la pregària es va reservar el Santíssim amb les pregàries pròpies i la benedicció, que va acabar de consolar els fidels per la pèrdua dels seus familiars i amics traspassats.

Tàrrega celebra la festa de Tots Sants

La unitat pastoral parroquial de Tàrrega celebrà la tradicional festa de Tots Sants, iniciada la vigília amb el rés del rosari i l'eucaristia. El diumenge dia 1 de novembre s'oficià la missa major a Santa Maria de l'Alba, celebració presidida pel rector, Mn. Josep Maria Vilaseca, amb la presència dels fidels que ompliren la capacitat del 30% del temple.

Els cants anaren a càrrec del cor parroquial dels Àngels de l'Alba, acompanyats a l'orgue per Jesús Balletbó. El tradicional rosari que des de fa anys es feia la tarda de la diada de Tots Sants al recinte del cementiri municipal, no es pogué celebrar.

I el dilluns dia 2, dia dels Fidels Difunts, hi hagué al capvespre una eucaristia, molt participada, a la nau principal de l'església parroquial targarina, oficiada per Mn. Josep M. Vilaseca. S'hi feren pregàries per tots els difunts, llegint-se els noms dels 122 traspassats el darrer any. Informa: Josep Castellà.

Carlo Acutis: ser sant en el segle XXI

Lluís Vidal Buxeda, diaca

Carlo Acutis neix el 3 de maig de 1991 a Londres, on es trobaven els seus pares per motius laborals, però de seguida es traslladen a Milà. Carlo és un noi alegre i entusiasta, li agrada el futbol i sobretot la informàtica, la seva gran passió. L'1 d'octubre del 2006, quan tenia quinze anys, li detecten una leucèmia molt greu. Morirà uns quants dies més tard, el 12 d'octubre.

Fins aquí podria tractar-se de la història d'un adolescent normal amb un final trist, com, per desgràcia, tantes històries que coneixem o hem sentit explicar. Però el cert és que l'Església acaba de beatificar Carlo Acutis i el Papa ja l'ha batejat com el primer sant mil·lenial. Per què, doncs, l'Església ha decidit beatificar un noi que morí a quinze anys i que passà tota la vida amb la seva família a Milà? Què va fer d'extraordinari?

L'extraordinarietat en l'ordinari

Certament, la vida del beat Carlo Acu-

tis no té grans fets extraordinaris ni tampoc s'hi produeixen miracles. Ell, un noi normal amb una família ben normal, va decidir viure la seva vida ordinària, la seva existència quotidiana, d'una forma radical. Com deia ell mateix després de fer la seva primera comunió: «Estar sempre unit a Jesús: aquest és el meu programa de vida.» El beat Carlo ens mostra una santedat ben a tocar, una santedat que consisteix a viure cada moment com una trobada amb Crist. Se sentia profundament estimat per Déu i això li feia veure la vida i plantejar-se-la d'una forma molt diferent de com ho feien els seus companys. Com li agradava repetir, en una frase que s'ha fet molt famosa: «Tots naixem originals, però molts moren com a fotocòpies.»

De la seva vida destaca també el seu afany apostòlic. Era tal el seu enamorament del Senyor que no podia deixar d'anunciar-lo i portar-lo als altres.

Potser el millor testimoni d'aquest zel apostòlic és el dels seus propis pares, que reconeixen que Carlo els ajudà a acostar-se a la fe, a passar d'un cristianisme purament cultural a una fe viscuda en plenitud. Era també catequista a la seva parròquia i coneixia molt

El jove
recentment
beatificat
morí d'una
leucèmia
fulminant en
el 2006

7 –miscel·lània

bé el contingut del catecisme. Quan un llegeix els seus escrits no pot deixar de sorprendre's pel seu profund coneixement de la fe i per la seva maduresa espiritual, tot i tractar-se d'una persona tan jove. No tenia por de defensar l'Església i la seva doctrina davant els seus companys quan sortien temes com l'avortament o l'eutanàsia.

Ànima eucarística

Però sens dubte la clau del seu camí de santedat era l'Eucaristia, la qual ell anomenava la seva «autovia cap al cel». El seu amor a l'Eucaristia era vertaderament sorprenent en un noi de la seva edat. La seva mare explica que des que va fer la primera comunió assistia cada dia a missa, fent una estona d'adoració abans o després. També explica que cada vegada que anaven de viatge la seva primera preocupació era saber on podria anar a missa, perquè aquest era un punt innegociable. No podia deixar de meravellar-se de la presència substancial de Jesús en l'Eucaristia i afirmava que érem uns privilegiats, ja que ho teníem molt més fàcil que els apòstols per a poder tractar Jesús: «tenim Jerusalem al costat de casa».

La informàtica com a mitjà d'evangelització

Com ja hem dit, Carlo era un autèntic geni de la informàtica, però com en tants àmbits de la seva vida utilitzava els seus dons per a l'evangelització. Així, va crear una web dedicada als miracles eucarístics, de la qual va néixer posteriorment una exposició sobre aquests miracles que ja ha estat en diversos països del món i sobre la qual hi ha molts testimonis de conversió.

El papa Francesc, a el document *Christus vivit*, el va posar com a exemple de com evangelitzar a través de les xarxes socials i al mateix temps de com fer

un bon ús d'aquestes. Perquè Carlo era conscient de les grans oportunitats que oferia internet però també dels seus perills. Explica la seva mare que ell mateix s'havia fixat un temps a la setmana per a fer ús de l'ordinador, perquè deia que no volia perdre la llibertat.

La malaltia i mort

Com succeeix a molts sants, el Senyor permet que aparegui la creu en la seva vida. La tardor del 2006 comença a trobar-se malament i, després d'algunes proves, els metges li descobreixen una leucèmia gravíssima, anomenada leucèmia fulminant, que se l'endurà a la casa del Pare al cap de pocs dies. Però Carlo Acutis, com aquelles verges prudentes de l'evangeli, està ben preparat i no tem la mort. Familiars, amics i personal de l'hospital queden sorpresos de la serenitat i fins i tot l'alegria amb què suportarà la malaltia i el dolor. Explica una de les infermeres que una nit Carlo no podia

dormir pel dolor i ella li va proposar despertar la seva mare perquè li fes companyia, però que ell li va demanar que no ho fes, que ella estava molt cansada i necessitava descansar.

Demanam, doncs, la intercessió d'aquest nou beat perquè ens ajudi a transformar la nostra vida diària en un lloc de trobament amb el Senyor. Que Déu no sigui un racó de la nostra jornada sinó el pal de paller que sustenti tota la nostra vida, tal com va fer el beat Carlo Acutis.

Glossa

Allarga la mà al pobre

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Aquest diumenge se celebra la Jornada Mundial dels Pobres, instituïda pel papa Francesc fa quatre anys. En aquesta jornada, el Sant Pare ens exhorta a adonar-nos de la realitat de pobresa que conviu entre nosaltres. No podem dir-nos cristians sense ajudar el nostre proïme; no podem pregar al Senyor i desvincular-nos dels pobres. Tal com diu el Papa en el seu missatge per a aquesta jornada: «La pregària a Déu i la solidaritat amb els pobres i els qui pateixen són inseparables.»

Vivim en una societat on creix el nombre de persones i famílies pobres. Malgrat tot, és fàcil «mirar cap a una altra banda» i anar fent la nostra. Els cristians, però, «no podem sentir-nos bé quan un membre de la família humana és deixat al marge i es converteix en una ombra». Si fem això, estem cometent un gran pecat d'omissió. Per desgràcia, hi ha tantes persones que pateixen que sembla que ens hi anem acostumant. En aquests mesos en què estem sofrint aquesta pandèmia del coronavirus és quan, potser sí, algunes persones estan reaccionant i estan veient que la pobresa ens pot atrapar a tots. Si els comerços i les empreses acaben tancant, l'afectació serà enorme. Tots patirem la crisi econòmica que se'n derivarà.

El missatge del Sant Pare en aquesta Jornada Mundial dels Pobres es titula «Allarga la mà al pobre». El Papa afirma: «Allargar la mà és un signe: un signe que recorda immediatament la proximitat, la solidaritat, l'amor.» Sí, durant aquests mesos hem vist com allargaven les mans els sanitaris, els treballadors dels serveis essencials, els preveres, els treballadors i voluntaris de Càritas... Però, per què sempre esperem que hi hagi problemes molt greus per a ajudar els altres? Per què no podem ser més altruistes i ajudar sempre tothom?

Ajudar els pobres no hauria de ser un gest puntual, sinó que hauria de ser un compromís permanent, «una invitació a la responsabilitat i un compromís directe de tots aquells que se senten part del mateix destí. És una crida a portar les càrregues dels més febles»; «no es tracta d'una exhortació opcional, sinó que condiciona l'autenticitat de la fe que professem». Si realment volem estimar i volem seguir Jesús, hem de posar-nos en el lloc de l'altre i ajudar-lo, amb totes les conseqüències. Si ho fem així, veureu com a la llarga les nostres accions no sols provocaran satisfacció i benestar als nostres germans sinó també a nosaltres mateixos.

